

— er det maaske fra dem, at Frelsen engang skal komme?»

Imidlertid gik Per nede i Berlin og vandt sig stadig nye Venner. I de elegante Restavrationer ved *Unter den Linden*, hvor Pengearistokratiets Ungdom, især den jødiske, samledes, var han allerede bleven en velset Gæst og optraadte her med den Standsmæssighed, han mente at skyldte baade sig selv og Hensynet til sin Værdighed som Philip Salomons tilkommende Svigersøn. Alligevel var det aldrig uden lidt Overvindelse, at han søgte disse dyre Spisesteder, hvor man spiste paa det fineste Porcellæn og fik en Masse Tallerkener men kun lidt Mad. Egentlig havde han en medfødt Ulyst til at give Penge ud og befandt sig langt bedre i Fritjofs kældermørke Kunstnerkneipe ved en Halvpunds-Bøf med Spejlæg og et Krus Øl. I sin ydre Fremtræden fik han ikke desmindre stadig mere af Verdensmanden over sig; og forresten gik det ham, som det saa ofte gaar Folk i Udlandet, at hans ganske private Uvaner, f. Eks. visse provinsielle Hovedkast og hans højrøstede, foredragsagtige Maade at tale paa, af de Fremmede opfattedes som nationale Ejendommeligheder, for hvilke han altsaa ikke alene var uansvarlig, men som endda forøgede Interessen for hans Person.

Ved den store musikalske Soirée hos Gehejme-commerceraadens druknede hans Skikkelse vel